

frister hun sig derpaa ved et Badested og tre Maaneder hviler hun sig her i det gemtligge og fredelige boarding-house. Hun gjør vel ikke det storartede Indtryk som Mrs. M., hversken ved sin Overfølsomhed paa Ord eller paa Gulb eller paa Klæder, skjøndt heller ikke gamle Miss S. er fri for den engelske Lyft til Punt og idetmindste een Gang om Ugen viser sig i hvidt Skjort, hvidt Garibaldi-Trøje og en smal Opheuskranse om de graae Lokker! Hendes Svagheit er at ville have en lille Luur efter Middagen, men naar Mrs. M. præstenderer Met til at udstrække sin høie Skikkelse paa den bløde Canapee, tager den noisomme Miss S. tiltakke med at hvile sig paa to Stole, ved hvilket umagelige Leie ofte Krandsen falder af Haaret. Hun er Koisgheden, Mildheden, Ventigheden og Høfligheden selv, altid den Samme, altid forekommende og beleven, spørger Dig altid, hvorledes Du har været pleased ved dit Brev, din Spadsretour, din Middag o. s. v., er glad, naar Du vil give hende et udenlandsk Postmærke, og søermer i det Hele for alt Udenlandsk, skjøndt hendes Begreber derom ere høist naive; hun elsker alt Dansk, især med Beundring paa en dansk Knappenaal og kan udtale Ordet „Dagbladet“; hun troer, at alle danske Geistlige ere skaldede som Munk og kan ikke glemme igjen, at man i Danmark har Mælk og Fløde i Overflod. Hun spiller gjerne Whist, hvori hun er ret heldig, men er ligesaa glad ved round game, skjøndt hun stedse er uheldig og navnlig aldrig kan faae „matrimony“ (Muderlunge og Dame) paa sin Haand — skalkes Pige maa vel snart give Afkald paa alle Tanker om matrimony! Men saa trøster hun sig som en rigtig engelsk Lady med Livets andre Goder, hvortil da ogsaa hører en heel Flaate Vorter til Middag. — Omkring disse Kofthuset's vindelige Fjersjerner eller Sole dreie sig nu dets mandlige Planeter eller Vandrestjerner i deres veylende Baner, der nærme sig Ellipsens Form, idet de to Gange i det daglige Omløb, navnlig om Morgenen og Aftenen, komme Solene meget nær, til de modfatte Lider derimod ere meget fjernt fra dem, enten i deres Contoier i City eller i deres Himmelsenge upstairs — at sige hvis ikke Forlystelser drage dem ud af deres regelmæssige Løb; thi disse unge Contoierfolk ere ikke altid af de allerstabsigste, hvad enten de ere Ublændinge eller Indblændinge. Der er nu først Husets ældste Pleiebarn, den unge Spanier med de gruisvende brune Line, det fulstorte Haar og Skjæg og den trogede Ermenæse; hvor lyne hans Line, naar han bliver ivrig og med Tegnet og Gebærder, med Hænder og Fødder supplerer hvad han ikke kan udtrykke i det gjenstridige engelske Sprog, og hvor ubygget smilende han, da han den første Aften viste mig sin velslebne spanske Dolk, og hvor bister saae han ud, da han ønskede alt Ont over sin tybste Principal, der havde negtet ham en Fridag. Og dog er han det hjærligste, bedste Mennecke, man blot kan tænke sig, opmærksom, forekommende og velvillig mod Enhver og dertil glad og gemtlig, forsaavidt hans svage Helbred og Mangel paa engelsk Tungeførsdigheit blot vilde tillade det. Det er intet Under, at han er hele Husets Kjæledagge, og Intet kan komme ret tilgængs før han kommer hjem. Og saa er der en lille brasiliansk Herre, der paa British Museum studerer til at blive brasiliansk Professor, men som endnu Intet kan forstaae og ligesaa lidt kan gjøre sig forstaaelig paa Engelsk; med hvilken forunderlig Taalmodighed spyle dog Damerne med ham, snart undervise ham, snart legende med ham som et Naturbarn, men endnu efter tre Ugers Forsløb er han ikke kommen videre end til at grine iskedet for at soare og til at faae et høvent Ansigt af det uvante Klima. Saa er der den fixe unge Tydskler, der taler flydende Engelsk og spiller nydeligt paa Fortepiano og hvis samtlige tybste Venner føre Navnet: Herge; saa er der en gammel Engelsemand, der ofte griber Veligheden til at holde længere Foredrag og altid anfører St. Paul, og en ung Engelsemand, der sommetider gjør lidt engelsk Spas med Damerne, og endelig var der ogsaa en Tid en halvgammel dansk Gentleman, med et storlaaet, alvorligt Ansigt og den danske tynde Haarvæxt, brydende af al Magt paa det Engelse for at klare det indviklede slesvigholstenke Spørgsmaal, der dog kun derved blev mere dunkelt og indviklet, og i sin Nød kaldende „Dagbladets“ franske Artikler til Assistance.

Alle disse forskjellige, tilbeels stridige Kræfter holdes sammen og ledes af Husets Hoved, vor brave Vertinde. Det er en 40aarig Pige af et tækkeligt Ydre, med en dannet Aand og et venligt Hjerte. Hun tilbragte sin Ungdom som Læverinde i en høistaaende Familie, men har nu i nogle Aar forstaaet sit boarding-house. Hendes Koisghed, Odbmodighed og stadige Omfarg for sine Kofstængere lader hende aldrig mangle Lyshavende. Hun veed saa godt at mægle mellem de modfatte Anskuelser og saie sig lidt efter den Enkeltes Særheder. Hun stopper med Fornøielse et lille Gul paa Herrernes Søller og gaer med Damerne for at hjælpe dem ved deres Indkjøb; hun er gjerne Hjerdebemand ved en Whist, naar det behøves, men kan ogsaa med Smag foredrage et Numer paa Fortepianoet. Hun har et Stykke Beef til Dig til Thee om Aftenen, naar Du ikke var hjemme til Middag og veed altid et Huusraad for Dig, naar Du er syg; hun holder Die med sin Kofkepige, at hun ikke forværer Dig din dinner, og med Stuepigen, at hun gjør forsvarligt reent i dit Værelse, hun har en Engle-Taalmodighed til at rette paa dit gebrofn

Engelsk og vægrer sig ikke ved at staae op af sin Seng for at lufte Dig op, hvis Du stude have glemte din Nøgle — fort sagt, hun sørger saa vel baade for dit Legeme og din Sjæl og er saa omhyggelig for dit hele Velbefindende, at Du aldrig kan gjøre bedre, naar Du kommer til London, end snarest muligt at faae Dig anbragt i hendes boarding-house eller et andet Lignende.

II.

Profesfor Brownes Cabinet for Haarklipping.

Enten det nu er en Virkning af Howlands undergjørende Kafasfar-Olie, der her haves fra første Haand og om hvis Virksomhed der fortælles utrolige Ting, eller det ligger i Londons milde, taagede Luft, vist er det, at dens Befolkning har en misundelsesværdig god Haarvæxt. Jeg vil slet ikke tale om Børnene med det fintkrusede eller tyktløbte Haar, eller om Damerne, under hvis smaa bitte Kapotter mangen gjenstridig, skulmende Lok titter frem for at bane sig Vej fra det snevre Indelukke til den frie Luft, thi Konsten kan jo her i høi Grad komme Naturen til hjælp, og de tybde Fletninger, Krøller, Tourer og Valke, der sees udfillede i mange Vinduer uden at det er muligt at faae Die paa de tilsvarende Hoveder, synes at forraade Toilettets smaa Hemmeligheder paa en mindre discret Maade. Med Herrerne derimod er intet Sligt Tilfælde: de have af Naturen en rig Hovedbedækning af et smukt mørkt, ofte krøllet Haar, der ikke alene skuler Øsen og Raffen, men fortsættes af tykke, krusede, 4—6 Tommer lange Valkenbarter, der veire som Vimpler for Vindben. Der synes at være noget Smitsomt i denne Lyft til at have meget Haar at fremvise, thi jeg havde ikke været her ret mange Dage, før ogsaa mit Haar, der lider noget af den danske Svagheit i denne Retning, begyndte at tage Deel i Beddelampen og paa en overraskende Maade tiltog i Længde og Tykkelse, indtil det tilsidst truede med at tage Gatten af Hovedet. Hvor stolt end denne Følelse af skulmende Typhaarethed var, maatte der dog omsider sættes en Grændse for den, og det gjaldt nu kun om at træffe et godt Valg af den Person, til hvem jeg turde betroe Behandlingen af denne saa fjære, nye erhvervede Stat. Efter at have confereret med forskjellige Sagtyndige, besluttede jeg at betroe mig til Hr. Profesfor Brown i Fenchurch Street, der fra alle Sider recommanderedes paa det Beste for hurtig Epebition og reel Behandling. Stude endda noget Uheld tilføede, havde jeg dog i det Mindste den Trøst, Intet at have at bebreide mig selv, thi man kan jo dog virkelig ikke gjøre Mere for sit Haar, end at betroe dets Pleie til en Profesfor! Efter nogen Søgen og Spørgen til Høire og Venstre blandt Politimænd og travle Børsfolk fik jeg endelig Die paa en pen Bøxbulle med et nydeligt friseret Haar, der vinkede saa venligt fra et Vindue; ved nærmere Efterhyn fandt jeg ogsaa der et Dplag af Pomade, Børster, Kamme og andre Haarretvisiter, og til endnu flere Veiledning Profesforens Navn og Titel paa en af de store Muder. Jeg gif altsaa trøstigt ind og besaandt mig i en net lille Boutik, hvor jeg dog af levende Væsenere i den begyndende Skumring kun kunde faae Die paa en ældre, meget værdigt udførende Matrone med en praktisk Mine, placeret paa en Stol bag en lille Disk. Hun sagde Intet og rørte sig ikke heller af Stedet, saa at jeg begyndte at tvivle om, hvorvidt det maaskee var en ny Bøxbulle til Fremviisning af en anden Sort Frisure. Paa mit Bul for denne — levende eller døde — Skikkelse og mit Spørgsmaal om Muligheden af at faae mit Haars Længde forfattet, erholdt jeg til Svar kun en automatisk Bevægelse med den venstre Arm, der pegede hen paa en Dør i den mørke Baggrund. Tingene begyndte at forekomme mig lidt underligt, og ikke uden en vis Spænding greb jeg Haandtaget paa Døren, som i samme Nu aabnede sig for at vise mig et overraskende Syn. Et blændende Lys fra en Mangfoldighed af Gasstroner strømmede mig imøde fra en Hal, hvis Dimensioner syntes umaadelige og som var oplyst af siddende Væsenere, indhyllede i lustige blaue Gevandter, mange af dem med Servietter paa Hovedet, samt af tjenstgigte Klænder, der bevægede sig i en magist Kredse om dem med snehvide Forklæder fra Hage til Fod; en Viradamp strømmede mig imøde og en taktfast, eensformig, skjøndt noget skærende Musik tonede i mine Øren, som kommende fra det Fjerne. Jeg stod som fortryllet ved dette Syn: var det Eventyr eller Virkelighed? Var jeg en Troldmand med en Tryllestav i Form af en Regnskærm i Haanden, og vare de Andre mine lydige Tjenere, eller var det Hele kun et Blændværk, der foregjøgledes min opvildede Phantasi? Var jeg vaagen eller drømte jeg, eller var jeg gal eller var jeg kommen ind paa et feilt Sted, thi noget Saa-dant havde jeg aldrig seet hverken hos Cause eller Raffine? Jeg stod som fastnaglet til Døren, men var dog især med at opbyde al min Kraft for at trække mig tilbage fra dette fortrylende Sted, da en Stemme i det Samme tilraabte mig: „Chair please!“ Disse gode fornøftige Ord kaldte mig tilbage fra Drømmenes Rige og Eventyrets Verden til den synlige Jord og det engelske Land; jeg fulgte den uvilkaarligt og besaandt mig snart sikkert anbragt paa en bekemt Stol, min

Det sumpeligt skilt fra mit Hoved og opskillet paa en Hylbe, en Kappe udbredt over mig og et Par gestæftige Hænder stiltende mig ved min Overfølsomhed af Haarvæxt. Da jeg nu fik Tid at sunde mig, saae jeg, at det Hele kun havde været et Sandhedsdrag og at det Altsammen gif ganske naturligt til. Den uendelige Hal med sin Mangfoldighed af Gasstroner var kun et sædvanligt rummeligt back-parlour, men beskædt fra Loft til Gulv med Speilglas, der paa en magist Maade reflekterede Alt, saa at hver enkelt Gjenstand syntes at blive hundrede Gange fordoblet. Viradampen var intet Andet end en blandede Duft af Olier, Pomader, Essentier og lugtende Bander; de dæmpe Toneer ikke Andet end de sammensmeltende Harmonier af Sagenes Sopran: Klip Klip, Klip Klip, Klip Klip! og Haarbørsternes Bariton: Krads Krads, Krads Krads. De phantastiske Skikkelser vare i Virkeligheden kun de i lysblaae Kitler indhyllede Klippeslyne, betjente af 15 Ungerbende med hvide Forklæder. Een af disse tog da ogsaa mig under Behandling og havde snart stilt mig ved en Deel af mine Lokkers Hylde; med to af de kortbørstede Kardatter, der i Tusindvis ere fastgjorte ved den nederste Deel af den speilklædte Væg, formelig striglede han mit Hoved ved en lynsnar Vexlen af høire og venstre Haand, omgav det derpaa med en opretstaaende Serviet for at vaske det i en Syndflod af Honningvand, gned det saa tørt, at det dæmpe, pomaderede og friserede baade Hovedhaar og Skjæg, slog Kappen tilside, børstede Klæderne, satte Gatten paa mit Hoved, puttede Paraphyen i min Haand og henviste mig til Boutiken for at betale. Og alt dette, baade Tryllesynet og den virkelige Klipping, har man for 6 d (21 St. dansk), og hele den store Institution bestyres af — en Dame, nemlig Profesforens Gule, thi han selv er forlængst gaaet til sine Fædre, men har efterladt sin vindstibelige Aand og indbringende Forretning til sin Gule, netop den aldrede summe Dame i Boutiken, der imidlertid saarer Sproget i sin Magt, naar Dieblikket er kommet til Erklæggelsen af Betalingen og det dermed ofte forbundne Indkjøb af Pomade, Haarolie, Sæbe o. a. d.

En Scene fra Strandvagten paa Als.

Det var fra en af Strandvagtsposterne ved Alsund, at en Militair for ikke længe siden skrev i et privat — til Offentliggjørelse imod Overcommandoens Bud slet ikke bestemt — Brev, omtrent som følger: „Jeg skal ikke trætte Eder med Beskrivelser af alt Det, som Andre saa tidt har skrevet om; ikke heller med Udmalinger af Naturens Deiligheit omkring os, skjøndt deilig er her rigtignok, og vanffeligt kunde man, hvis man vilde søge, finde et deiligere Sted at bøde paa. Men jeg vil foretrække at fortælle Jer berom, naar jeg kommer tilbage — hvis jeg kommer tilbage. Thi det er Sagen, at dette „hvis“ stadigt staaer for En saa levende, at Afstanden til Uendeligheden synes saa uendelig kort — som den da i Virkeligheden altid er.“ Disse Ord og det Vilde, de ledsage, synes os at illustrere hinanden. Ved Livet hange vi Alle, i Nydelsen af det bestaaer vor Tilværelse baade i Alvor og i Glæde; men det er Krigerens Forret at søle den sidste Dobbeltighed paa engang i stærkest Contrast og i fuldest Harmoni. Krigen er jo nu, i vort civiliserede Aarhundrede, en anden Ting, end den fordem var. Lidelser, som de, Dybsøis Helte vare underkastede, kjendtes ikke i de svundne Dage; alligevel vidner Historien med tallose Exempler, at endnu større Mædler, om end i anden Skikkelse, have fundet Sted i tallose Krige, især hvor den frie Tilværelse forfægtedes med heroisk Mod ligeoverfor ubøielig Overmagt. Men ved Siden — skjøndt meer end langt nok borte for den Levende — ligger ogsaa Det, som giver Krigerlivet Romantik, en Lykke, der isølge Forholdene nydes i potenseret Maal, som ikke formaaer at opveie Sorg og Smerte, men som dog ogsaa fortjener at erindres, saavist som den hjemvendte Kæmper ei forglemmer den. — Saa samle de sig til et Lag, hvor Vinen samt dens Surrogater skumme i bredfuldt Maal. Lyftighed herfer, og Heltenaturen gjenfødes i dobbelt Puls-slag, forbi Faren paa engang synes borte og dog er saa nær. Begjæstrede Taler flyve fra Læberne, Hæften vedes, og Brystet udslynger sit Hurra uden Tactslag af en vranten Magister bibendi. Men saa kommer Accompanimentet, en Taffelmusik af egen Art, en Honneur for Staaen af Krudt og Kugler. „Ikke staae i Børdet!“ hedder det i godt Selskab; men hvad kjender Krigen til god Levemaade? En Granat paa meer end halvtrefindstyve Pund bander værre end den værste Matros og trumfer trods alle „Selskabets“ Love. Den raaber høit i Strid med „god Tone“, den forstyrer „Anstanden“, det er Mars iskedetfor Bacchus, som sender Gjesterne „under Børdet“. Maaskee den gode Vin er spildt, men isøvrigt kan man trøste sig med, at denne Begivenhed „begyndte med Spint og endte med — Grin.“